

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

708

Szerző:

F. Z.

Cím:

A Szépművészeti Múzeum
kardcsontya

Forrás:

Szózat

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

Bp.
(Hely)

1920 XII 25
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

A Szépművészeti Múzeum kardcsontya

A művészettörténet barátainak szép karácsonyi ajándékkal szolgált a Szépművészeti Múzeum igazgatósága, amidőn kiadta 1919—1920-ra szóló évkönyvét, mely 86 oldalon különböző művészettörténeli cikkeket foglal magában. Ez az évkönyv nagyjelentőségű, mert ugyezelőán az egyedüli kiadvány, amelyben ma nálunk művészettörténeli kutatás eredményeit el lehet helyezni.

Valamikor, a háboru előtt, jobb volt a helyzet. Hol ez, hol az a kiadó próbálkozott meg, ha fanvalogva is, egy-egy önálló magyar művészettörténeli munka kiadásával és a Művészet ily természetű dolgozatokat is közölt. De ma már mindeket alkalom megszűnt és utolsó lehetőségnek a múzeum évkönyve maradt, melyet érdekes összeállításban és szépen kiállítva adott ki az igazgatóság. Cikkeit Baldass Lajos, Hekter Antal, Hoffmann Edith, Lederer Sándor, Lyka Károly, Meller Simon és Rózsaffy Dezső írták. A múzeumban és körülötte tehát még mindig folyik művészettörténeli munka, de ha tudnánk az ott működők csekély körén, nem kis aggodalommal állapíthatjuk meg, hogy nálunk mind elhagyatottabb lesz a művészettörténet. Ahégy jancat ember foglalkozik komolyan e tudománnyal, majdnem ugyanazok, akik 10—20 év óta. Tanítványok ugyanis nem igen akadtak, úgy hogy munkájuk folytatására nem számíthatunk nem jár a nyomukban.

Pedig kutatásra, földolgozásra való anyag

bőven tudna szolgáltatni a múzeum. Külföldön jóval kisebb és jelentéktelenebb gyűjtemények mellett sokkal élénkebb tudományos munka folyik, állam és társadalom versenyeznek ott egymással, hogy ezt lehetővé tegyék. De nálunk állam és társadalom egyaránt érzéketlenül állnak ilyen törekvésekkel szemben. Arról, hogy évek hosszú során át ösztöndíjakkal tennék lehetővé tehetséges fiatalok művészettörténeli kiképzését, szó sincs, de hogy is lehetne erről szó, amidőn a múzeumnak kitűnő tisztviselőit, akik a maguk szakmájában Európa bármely helyén megtalálhatók, oly sítány fizetésben hagyják tengődni mint az állam más, tudja Isten milyen fizetési osztályba beosztott olyan hivatalnokait, akik bármely percben mással lehetne pótolni. Aki nálunk múzeumi pályára ment, azelőtt is tisztában lehetett azzal, hogy biztos szegénység jármába hajlítja fejét, akármilyen különleges szakismereteket szerzett is, de aki ezentúl vállalkoznék erre a mai kezdőfizetéssel, már csak ugyan az éhenhalásra váltana jegyet. Ezért akadtak a múltban is oly kevesen a vállalkozók és ezért nincsenek és nem lesznek fiatal utódok a munkaerejük delén állók körül. Ha akad is néha valaki, aki szívesen indult volna el a művészettörténeli tudomány útján, az élet gondjai másmertre csalják, még jó, ha mint képzőművészeti kritikus ábrándozhatik valamelyik lap szerkesztőségében arról, hogy milyen szép is lett volna a művészet történelével tudományosan foglalkozni.

F. Z.

Keszöfvárosi házinyomda 1920